

EL JOC DE TE

Pseudònim: SÚNION

Quin vent m'ha dut a la porta del bosc?
M. Mercè Marçal

Vindrà la nit i el teu silenci clar
Farà estremir la rella de les hores
I tornarem a ser llavor del somni
Germinant com perfum de la memòria.
Francesc Pasqual i Moster

Com cavalquen sagetes mogudes pels fils dels arcans
a la tarda grisosa que engrapa l'insomni dels ulls!
Són rellotges de sorra les tombes dels ulls que ara dormen
el capvespre esperat de la mort de l'eclipsi solar!
Dansaràs quan la lluna et convidi al festí de les hores?
Joan Barceló

DIVISA

Desperta!

No esperis que acabi la nit.

Encén el foc,

que no s'humitegi la casa.

Tot va començar amb el gest lent d'un adéu
com un monosíl·lab de la tarda batent-se en retirada,
i l'atzar agraint la nostra compassió,
en cedir-li l'espai natural entre la vida i la mort,
a cada nou jorn, eixint d'un altre que s'esquerdava.

Obríem els ulls al desig, escampat damunt de l'herba encesa.
Suportàvem el batibull de les paraules a la gola,
brogint en el seu pelegrinatge cap al full en blanc.
Vivíem en l'absència engendrada per la solitud de l'avui,
des del retorn de l'ahir, despullats de signes.

Tot era paisatge fora temps, ocult darrere pluja fosca.

L'heura envaïa la tanca, arrapada als topants de la casa.
Els records vetllaven la quietud des de dins.
El vent sabia dels silencis.

Tot era temps fora paisatge, ocult darrere la memòria.

Cada matí, el destí es creuava amb els colors de la nit,
reclamant el que restava de dia,
destriant ombres en l'aixopluc de la tarda.
Silencis l'embastaven amb paraules embullades.

Al terra del laberint, els bocins d'un mapa fet miques:
Tot i tenir la solució a l'abast, vam desistir de trobar la sortida.
Renunciàrem a saber l'origen.

Refugis de plom eren els soterranis de la memòria

Vam entendre el llenguatge de les agulles que el vent ens clavava a la pell,
mentre la tarda, a la riba del somni, s'esvaïa envoltada de veus d'aire.

L'èxtasi de la llum trenava les arrels de la memòria.

Vam conjurar l'atzar per tal que tot signe de lluita restés abolit,
mentre paraules de foc quallaven guspises de silenci en la densitat de la nit.

Vàrem assolir la veu com a plena evasió del silenci,
en les ales d'un vent que ens venia de cara.

Vam fer un pacte amb el diable del mirall:

Entre el foscant, el deler de ser esclat.

Naixia l'univers cada dia al ventre de tot animal viu,
transformant-se en les entranyes de l'ocell nocturn.

L'angoixa era ferida oberta, sagnant per l'encreuat sender
que ens retornava al camp llunyà de la infantesa,
des d'una tarda sense vent, closa la música rere les finestres.

La llum allargava el blau fins al límit de la mateixa llum.
La nit recelava del silenci per por de pertorbar la calma.

Plorava la pluja, asseguda als genolls de l'hivern,
i, de sobte, ho oblidarem quasi tot,
llevat de la veu que ens cridava, com vent de mar.

Vells deserts cercaven nous oasis on apaivagar la set.
A ritme de vent i foc ens allunyàvem del bosc.

El desig vetllava solituds darrere les finestres.
Dins la neu, feta cendra, la por sargia els ulls dels morts,
cansats i a la deriva, com a consagració d'un deliri.

Així anava creixent el misteri.

Caminàvem per la riba d'un paisatge de mirades obertes,
invocant la tarda i les hores de cendra,
com a instruments contra la por.

Així anàrem passant els hiverns,
consumint les primaveres,
i els dies no ens eren estranys ni les nits inabastables.

Hi havia una mirada de veus als ulls,
i un vent que vessava les paraules darrere el mirall,
i un dibuix de petges al jardí durant el foc del crepuscle,
de retorn pel camí del laberint.

Captaires de records a hores furtives,
dormíem als portals del dubte,
ajustant comptes amb la nit:

Ull per ull.

Ombra per ombra.

No donàvem cap paraula clínicament per morta

fins que no la matava, dolçament, l'accent.

No emmudíem amb els pas de les hores.

No enterràvem els mots.

La capsula del temps s'obria i es tancava a caprici dels déus.

Vam creure que n'hi hauria prou amb recollir els vidres trencats

allí on es revelava, closa, la memòria,

en un enramat de braços entreoberts i primaveres d'hivern,

però no teníem a l'abast rostres profunds que ens acompanyessin,

ni somnis copsats durant la nit,

i a l'espera de camins que avancedessin sense recança,

l'inútil clam contra pensaments propers destriava paraules a les palpentes.

Tornava cada dia el dia amb les seves hores,
inflexible, posant-li un cadenat a la nit.

No triàvem.

Tot ens venia donat per l'atzar continu, confús per la culpa.

Aixecàvem parets amb els carreus del temps,
un mur per on pogués arrapar-se l'heura.

Això és tot el que teníem.

Això és tot el que esperàvem.

Sense miracles.

¿Quin ressò de pluja venia per llevant?

¿Quina brida frenava el galop del vent?

Carrer avall dels secrets,

la matinada fermava la lluna amb forrellat d'estels.

Bufava vent calmat, enderrocant la tempesta,

com una melodia estèril, de silencis buits.

L'espectre dels dies cavalcava l'ombra.

L'antiga soledat es traslladà, amb cautela,

als marges del paper en blanc.

Sargí amb fil d'oblit la vora dels records.

Passejàvem pels carrers buits d'una ciutat deserta

que no havíem vist mai,

per les ruïnes d'un passat que no era el nostre.

Totes les portes eren obertes.

Totes les taules parades.

Servàvem l' instant del capvespre cap al crepuscle,
suspès en l' esguard de la nit, a recer de tèrbols miratges.

Tornaven incipients versos, esclatants primaveres,
darrers límits de la tardor isarda.

Li preguntàvem els noms al silenci,
però sense mots no n'hi havia de respostes,
només hostes inhòspits,
i l'horitzó com evidència del límit darrere les finestres,
i l'infinit, en el seu impossible com a contemplació del gest,
lleu inclinació del temps i del seu silenci intransitiu.

Vol d'ocells a les palpentes,
presagi nu de silencis,
patrimoni de somnis era la nit.

Algú cridava i el seu crit era remor seca,
inici del cicle de la mà del dolor,
del buit provocat pel pes del silenci en caure.

Tremolava la por darrere la finestra.

Preguntàvem a la tarda quan fóra bo d'arribar,

lleugers, al fons de les paraules.

La tarda responia, però la resposta no era ara.

De sobte, els carrers restaren en silenci.

Núvia vestida de pluja eren les flors nodrides de silencis.

Llàgrimes de flors solcaven la quietud profunda.

Esclataven les mirades fent la nit més senzilla.

Cremava la posta encesa.

La lluna baixava els esgraons sense barana.

Aviat, l'alenada de la nit.

Arribava de lluny remor de vents
vorejant el mar, convocant sorra i sal.
En l'aiguabarreig de cel i ona surava l'escuma.
Fars nocturns recorrien la nit,
espoliat paisatge d'estels emboirats.

Tot era res en l'aiguaneix de les hores.

Marees lentes.

Marees vives.

Planaven ocells sobre l'herba.

Semblava un envelat el pany del cel.

Llindar de llunes.

Llampec d'estels arran teulades.

Parlàvem lent, per tal de no amoïnar el silenci:

S'escolava entre els carreus del temps.

D'ell disposava.

Per la finestra oberta al naufragi venien les hores.

Pels senderons esquerdats pels violins de la pluja,
arribava el temps de la llum.

Enreixat, l'aire guaitava per un estrip del cel.

Penjava un sol oblic.

Naufragàvem amb els mots,
desconcertats per la derrota.

Les busques transparents del temps
s'ennuegaven en rellotges d'aigua.

Bufava el vent de l'oblit enrunant la memòria:

Les restes de l'atzar que ens pertocava.

L'atzar, que tot ho enceta i tot ho clou.

Alguns records eren ciència exacta.

Brollaven de l' instant, encarnant-se en les paraules.

El present era un arlequí sense maquillatge.

L'imprevisible era la tempesta,

no la venjança periòdica de les mareas.

I l'arrel de la fosca,

tot alenant la vida al replà de la memòria.

Sense privilegis.

On deu ser ara el nen que acarona somnis?

En quin plany d'ombres se li va esquarter el somriure?

Quins déus protectors li vaticinaven els profetes?

En quins llocs viurà com a fogueres

intransigents, inclemència tangent

fins a l'espasme?

Joguina de vidre esdevindrà el seu trencadís d'hores.

Ningú no l'havia vençut mai, el temps.

Furtava la veritat.

Sargia amb fil d'aigua.

Si en néixer haguéssim sabut de les ombres
que havien d'acompanyar-nos
per horitzons sense retorn,
tal vegada la veritat no hauria estat tan difícil,
ni parlariem amb paraules allunyades.

Si en néixer haguéssim sabut
de la remor de l'aigua i sa memòria!

Bruixolers inexperts,
nafragàvem per camins desconeguts.
Nautes d'ombres acudien al nostre rescat.

Sabiem dels mars sadollats
amb el conreu de la pluja,
dels mites arrelats en la llavor germinada
més enllà de l'oblit.
Però no sabíem més enllà dels hiverns.

Tot dins d'un enorme, desmesurat parèntesi.

Un silenci líquid prenia les regnes del cant i la paraula.

Queien els dies en eclipsi de res.

Pluja vertical a la deriva amarava jardins de terra caduca.

Llargues avingudes de boira i llunes cavalcaven els fils de foc en la nit.

Amb els anys, el pas del temps desplaçava algunes bones causes,

el viscut deixava de ser una qüestió pendent,

i alguns records ja no ens seguien les passes.

D'aleshores ençà la pluja ha estat erràtica,

com un tros de mapa a la deriva,

i se'ns fa evident el sol de mitja tarda,

arrepentat en la nit.

El temps empenyia.

Ens queia a sobre com una fiblada.

Quan creies que arribaves a port t'arrossegava mar endins l'oratge.

Els anys memoritzaven moltes vides.

En el seu enderroc vesprejava la mort, extraviada.

Ja no admetia més requincalla el sostremort de la memòria.

Freu el camí que embocava frisós braç de mar.

Remor de platja deserta.

Més lluny, el sotrac dels dies,

objectes personals oblidats a les estances del dubte.

Ens estimàvem més les ones que no tornaven.

Vàrem pactar de compartir les onades,
de bressolar els parracs del temps,
d'albirar vaixells varats en illes petites,
però les gavines,
alaferides, no acudiren a la cita.

Hi havia estacions
que feien olor de vent de ferro.
S'ho jugaven tot a una sola andana.

També era això la solitud:
Un tren que no s'aturava.

Tornaven les coses oblidades, amb la insistència de l'ahir.

Els ulls recordaven ciutats imaginades.

La boira amagava els anys,

entre les síl·labes ocultes del capvespre.

Fugia el temps, enduent-se,

en petits fragments, la poca tardor que ens quedava.

Absència o atribut,

només el mateix temps gosava perdonar-nos el deliri del misteri,

la memòria rebel de la derrota.

Érem el vaivé del pèndol.

El penúltim límit.

I entre dia i dia, el balanceig en l'abisme de la nit.

Cortines de fum dibuixades darrere els vidres entelats pels records.

Aigua del temps estancada a la memòria.

Després, vençuts per la culpa, convocàvem absències.

I deixàvem de tenir fred.

Viatjàvem amb els records al tren de l'oblit.

Passava el temps per davant de les finestres.

En la darrera estació descarrilava el vagó de la memòria.

Cada matí vèiem baixar,

carrer avall,

la tendresa.

Caminava a poc a poc.

Duia disfressa nova.

L'enyor de la tarda trobava la paraula exacta,

l'arrel de la nit, closa en la terra tendra.

L'hivern arribava a tots els racons,

arrauint-se en les paraules petites.

La música acompanyava les paraules,
com si tot hagués de succeir sense esperar l'alba,
en la llibertat de tornar a ser.

Poques paraules ens eren necessàries per a viure
i dolç el so a la nostra gola,
com dolça era la resposta si ens preguntaven qui érem
i responíem:

Vida transparent,
ombra de flor que mou el vent,
absència.

Dormíem en màfega de pors, al bosc de les preguntes,
esberlat l'horitzó darrere de cortines de vidre.

Somiàvem que arribàvem de lluny i no es feia mai tard.

Haviem après tots els senders que ens durien lluny del bosc.

Somnis transparents omplien mars oberts.

Per cales tranquil·les i fràgils oasis,

als deserts arribaven les llums de setembre.

La nit trenava lluna plena.

De tant alçar la vista gratàvem el cel.

Li vàiem el cor de pedra als àngels.

Somiàvem versos que feien referència
a l'existència de vida en les paraules.

Jugàvem al joc de suportar-nos.

Com aguantallibres als prestatges.

De temps en temps foragitàvem la veritat.

En un bosc de versos caducs.

La vida es presentava, cada vegada més, com un bell somni.

La mort, com una vella factura.

I en l'interludi, llums i ombres.

EPÍLEG

I ara que ja no bufa el vent,
tornem a obrir les portes de la casa,
omplint-la de mirades que absorbeixen les estances,
d'albes amb paraules brollant de deus sadollades
per llargues avingudes de rius de verbs.

Tornen els dies i els seus indicis,
per passadissos d'instantos arrapats a les finestres.

Torna el perfil inacabat de l'ombra,
l'udol del silenci esponjant la nit.

Ara que el temps és ja un carrer sense pressa,
ens preguntem qui torna a trucar a la porta.

Ara que l'ahir és ja un tresor amagat que han passat per alt els lladres,
per la finestra oberta a ponent es va fent pols el darrer raig de sol
en la vitrina del menjador, on guardem el joc de te que tenim reservat
per quan arribin els dies llargs, sostinguts en la distància.

*Lluites amb les ombres?
El temps ha fugit.
La teva vida és robada.*

-Plany per a Jamis a la Plana Funerària,
de "Cançons de Muad'Dib" per la Princesa Irulan.

(DUNE- Frank Herbert)

ÍNDIX DE POEMES PEL PRIMER VERS

	Pàg
Tot va començar amb el gest lent de l'adéu	4
Cada matí, el destí es creuava amb els colors de la nit	5
Vam entendre el llenguatge de les agulles	6
Naixia l'univers cada dia	7
Caminàvem per la riba d'un paisatge	8
No donàvem cap paraula clínicament per morta	9
Tornava cada dia el dia amb les seves hores	10
¿Quin ressò de pluja venia per llevant?	11
Li preguntàvem els noms al silenci	12
Preguntàvem a la tarda	13
Arribava de lluny remor de vents	14
Per la finestra oberta al naufragi	15
Alguns records eren ciència exacta	16
On deu ser ara el nen que acaronava somnis	17
Ningú no l'havia vençut mai, el temps	18
Bruixolers inexperts	19
Un silenci líquid prenia les regnes	20
El temps empenyia	21
Vàrem pactar de compartir les onades	22
Hi havia estacions	23
Tornaren les coses oblidades	24
Érem el vaivé del pèndol	25
Viatjàvem amb els records	26
La música acompanyava les paraules	27
Dormíem en màrfega de pors	28
Somiàvem versos	29
Epíleg	30